

यस्मिन्निति दाक्ष्यं नित्योत्साहः सत्यमिति पाठेयथार्थभाषणं धृतिः वाङ्मनः कायानामवसादग्रामौ तदुत्तं अनार्थ्यलविशेषो मनोधर्मः ज्ञानं शब्दतोऽर्थतश्च तपः स्वधर्मनिष्ठा शौचं बाह्यं जलादिजं आभ्यन्तरं भाव
शुद्धिः दमो बाह्येन्द्रियनिग्रहशमो मनोनिग्रहः ध्रुवाणि विघ्नैरप्यबाध्यानि ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ इत्याण्येकैकपर्वणि नैलकण्ठीये भारतभावे दीपे अष्टपंचाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५८ ॥ ॥ ५९ ॥
यस्मिन्दाक्ष्यं धृतिर्ज्ञानं तपः शौचं दमः शमः ॥ ध्रुवाणि पुरुषव्याघ्रे लोकपालसमेनृपे ॥ १० ॥ एवं रूपं नलं यो वै कामयेच्छ पितुं कले ॥ आत्मानं सशपेन्मूढो हन्यादा
त्मानमात्मना ॥ ११ ॥ एवं गुणं नलं यो वै कामयेच्छ पितुं कले ॥ रुद्धे स नरके मज्जे दगाधे विपुले हृदे ॥ एवमुक्त्वा कलिं देवा द्वापरं च दिवं ययुः ॥ १२ ॥ ततो गतेषु दे
वेषु कलिर्द्वापरमब्रवीत् ॥ सहर्तुं नो त्सह कोपं न ले व तस्यामि द्वापर ॥ १३ ॥ अंशयिष्यामि तं राज्यान् भैम्यासहं रस्यते ॥ त्वमप्यक्षान्समाविश्य साहाय्यं कर्तुमर्ह
सि ॥ १४ ॥ इति श्रीमहाभारते आरण्यके नलोपाख्यानपंचाशत्तमोऽध्यायः ॥ ५८ ॥ ॥ ५९ ॥
बृहदश्व उवाच एवं ससमयं कृत्वा द्वापरेण कलिः सह ॥ आजगाम ततस्तत्र यत्र राजासनैषधः ॥ १ ॥ स नित्यमंतरप्रेप्सु निषधेष्ववसच्चिरं ॥ अथास्य द्वादशे वर्षे द
दर्शकलिरंतरं ॥ २ ॥ कृत्वामूत्रमुपस्पृश्य संध्यामन्वास्तनैषधः ॥ अकृत्वा पादयोः शौचं तत्रैनं कलिराविशत् ॥ ३ ॥ स समाविश्य च नलं समीपं पुष्करस्य च ॥ गत्वा पु
ष्करमाहेदमेहि दीव्य नलेन वै ॥ ४ ॥ अक्षद्यूतेन लंजेता भवान्हि स हि तोमया ॥ निषधान्प्रतिपद्यस्व जित्वाराज्यं नलं नृपं ॥ ५ ॥ एवमुक्तस्तु कलिना पुष्करेन लमभ्य
यात् ॥ कलिश्चैव वृषो भूत्वा गवां पुष्करमभ्ययात् ॥ ६ ॥ आसाद्य तु नलं वीरं पुष्करः परवीरहा ॥ दीव्या वेत्यब्रवीद्भ्राता वेषेणेति मुहुर्मुहुः ॥ ७ ॥ न च क्षमेत तो राजा स
माक्कानं महामनाः ॥ वैदभ्याः प्रेक्षमाणायाः पणकालममन्यत ॥ ८ ॥ हिरण्यस्य सुवर्णस्य यानयुग्यस्य वाससां ॥ आविष्टः कलिना द्यूते जीयते स्म नलस्तदा ॥
॥ ९ ॥ तमक्षमदं स तं सुहृदं न तु कश्चन ॥ निवारणे भवच्छक्तो दीव्यमानमरिदमं ॥ १० ॥ ततः पौरजनाः सर्वे मंत्रिभिः सह भारत ॥ राजानं द्रष्टुमागच्छन्निवार
यितुमातुरं ॥ ११ ॥ ततः सुत उपागम्य दमयंत्यैव्यवेदयत् ॥ एष पौरजनो देवि द्वारि तिष्ठति कार्यवान् ॥ १२ ॥ निवेद्य तानैष धाय सर्वाः प्रकृतयः स्थिताः ॥ अमृष्य
माणा व्यसनं राज्ञो धर्मार्थदर्शिनः ॥ १३ ॥ ततः सावाप्य कलयावाचा दुःखेन कर्षिता ॥ उवाच नैष धं भैमी शोकोपहतचेतना ॥ १४ ॥

एवमिति समयसंकेतं ॥ १ ॥

॥ २ ॥ अन्वास्त उपासितवान् सोस्तेस्मिन्पाठे स उपास्तेस्मेत्यर्थः आर्षः संधिः ॥ ३ ॥ सः कलिः नलं समाविश्य रूपं तरेण पुष्करं चाब्रवीत् दीव्य द्यूतं कुरु ॥ ४ ॥ ५ ॥ साहाय्यमेवाह कलिश्चेति गवां वषः
अत्र गोशब्दो लक्षितलक्षणयाऽक्षराब्दवाच्येषु पारोषु वर्त्तते वषः श्रेष्ठः पाशश्चेष्टो भूत्वा ॥ ६ ॥ वेषेण अक्षमुख्येन ॥ ७ ॥ पणकालं द्यूतकालं ॥ ८ ॥ यानेषु युग्यं युगवहं रथादितस्य ॥ ९ ॥ १० ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥